

Düşsel Hazımsızlık

– Toprak · 27 Ocak 2011

Susmamalısın bence...

Konuşacak kelimeler varsa yüreğinde,

Ayrılığın çekimine kapılmamalı dilin!

Edilen son cümleler,

Aynasıdır yaşanmış zamanların.

Avazın çıkmadığı müddetçe suçlusun,

Konuş!

Susma hakkını kendime verdim.

Daha evvel yırtmaya başlamış olmalısın

Takvim yapraklarını.

Sen çizgi kahramanları dost bildiğinde,

Beni hala gözüme kaçan,

Şampuanlar ağlatmaktaydı.

Mırıldanmıyorum,

Bağıra çağıra söylüyorum.

Büyüksün;

Konuş!

Susma hakkını kendime verdim.

Bu kent,

Gülen gözlerde ki zahiri mutluluk.

Ah sahici yalanlarım;

Hepsini bir çırpıda yuttum...

Adamlığımy gözlerinde unuttum!

Aklımın ucundan geçmiyor,

Bir başkasını sevebileceğim.

Dilime dar geliyor metinler,

Konuş!

Susma hakkını kendime verdim.

Yüreğimin iskelesi çöktü...

Oysa yeminlerinden peydahladığım,

Bir sırça köşk imar etmekteydim.

Yüreğini terasına oturtup,

Ömrümü kuş bakışı izlemendi dileğim.

Öldürdüğümüz her düş için,

Bir kefaret ödemek zorundayız Tanrı'ya.

Ben sesime hiçler kaçırdım,

Konuş sen!

Susma hakkını kendime verdim.

Henüz doğduğumda yalnızlıkla kertilmiş ruhum,

Bu yüzden sessizliğe susamışlığım.

Hiçbir suskunluk serinletemez,

Dilimdeyken ket vurulmuş cümleleri.

Yüzünde Asi'nin ıslaklığı,

Bedeninde açmaya muhalefet çiçekler.

Küstürme Akdeniz'i.

Konuş sen;

Konuş!

Susma hakkını kendime verdim.

Bir dirhem mutluluk,

İki dilim bakış..

Palaskalarımnda canlandı,

Kahreden efsunlar!

Buruşturma yüzünü,

Batır dilini satırlara.

Konuş sen,

Konuş